

soud souhlasně se soudem první stolice k závěru, že sporná cesta sloužila obecnému užívání všech příslušníků obou řečených obcí a že z tohoto obecného užívání cesty také žalovaní odvozují právo jízdy, třebaže je nejasně ve sporu vyjádřili, užívající výrazu »veřejnosti cesty« místo správnějšího výrazu »obecného užívání cesty k veřejné obecní komunikaci příslušníky obce,« o němž právě důkazy nabídli. Než řízení první stolice právě v tomto směru jest neúplným, nevysvětluje náležitě obrany žalovaných pokud se týče povahy sporné cesty, zejména nebylo náležitě vysvětleno a provedenými průvody zjištěno, zda spornou služebnost po pozemku žalobců vykonávali příslušníci obce B. a s nimi i žalovaní, v přesvědčení, že tím vykonávají jen právo pro obec samu a zda obec B., jejímiž členy žalovaní jsou, dala nějakým zevním projevem na jevo souhlas k nabytí služebnosti. Vždyť by tu šlo o nabytí služebnosti pro obec vydržením, a to zástupci t. j. příslušníky obce B. a tu požaduje zákon po stránce subjektivní jednak vůli zástupce, t. j. zde příslušníků obce a tedy i žalovaných, vykonávati obsah služebnosti pro zastoupeného, t. j. pro obec, jednak držitelskou vůli zastoupeného, zde obce, by její členové vykonávali služebnost jako právo její a pro ni. Bude také uvážiti, zda mohli žalovaní, když vykonávali služebnost s přesvědčením, že je to právo obci B. příslušející, míti zároveň i vůli, služebnost tuto vlastním jménem a pro sebe vykonávati a ji pro své pozemky jako panující vydržeti, a zda jedna vůle druhou vylučuje. Jest tedy přisvědčiti jak hledisku odvolacího soudu, z něhož sporný právní poměr posuzuje, a zdurazniti, že soudem vůbec nelze řešiti otázku, zda sporná cesta v tomto případě obecným užíváním po dlouhou řadu let nabyla povahy cesty veřejné, o níž rozhodovati přísluší výlučně jen úřadům správním, tak i jeho názoru, že řízení první stolice vykazuje podstatné vady, jež zabránily důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení rozepře a že skutkové okolnosti, pro spor rozhodné, nebyly na přetřes vzaty.

Čís. 2294.

Kandidátům advokacie nelze započítati do advokátní praxe vojenskou službu, již konali p ř e d dokončením studií.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 94/23.)

Posluchač práv konal po více let službu vojenskou až do 16. prosince 1918. Dne 20. července 1918 obdržel absolutorium, dne 21. listopadu 1918 podrobil se s úspěchem poslední státní zkoušce a dne 9. ledna 1919 byl povýšen na doktora práv. Od 23. ledna 1919 do 31. srpna 1919 konal soudní praxi dle Šu 2 adv. řádu a dne 1. září 1919 vstoupil jako kandidát advokacie do kanceláře advokátní. Hodlaje se v druhé polovici června 1922 přihlásiti ke zkoušce advokátní, předložil usnesení výboru adv. komory ze dne 15. června 1920, v němž tento, vyžádav si absolutorium, potvrzuje, že se mu do zákonné praxe jako kandidáta advokacie započítává doba od 20. července 1916 do 16. prosince 1918. Na to podal, vykonav s úspěchem zkoušku advokátní, dne

30. října 1922 výboru advokátní komory žádost, aby byl zapsán do seznamu advokátů. Rozhodnutím ze dne 1. listopadu 1922, čís. 10535 výbor advokátní komory žádosti na ten čas nevyhověl, poněvadž žadatel neprokázal šestileté přípravné praxe, neboť do vyhotovení usnesení téhož výboru ze dne 15. června 1920, jímž žadateli započtena byla vojenská služba od 20. června vlastně července 1916 do praxe advokátní, vloudila se chyba, ježto oproti správnému datu 20. června (vlastně července) 1918, v prvopisu se nalézajícimu, napsáno bylo do vyhotovení 20. července 1916. Do tohoto rozhodnutí podal žadatel k výboru advokátní komory rozklad, a spojil s rozkladem, kdyby mu vyhověno nebylo, odvolání ve smyslu posledního odstavce nařízení vlády ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. pokud se týče Šu 30 odstavec třetí řádu advokátního. Rozkladu nebylo vyhověno. V r c h n í z e m s k ý s o u d zamítl odvolání. D ů v o d y: Samozřejmě, že předmětem rozhodování vrchního zemského soudu může býti jen ona část napadeného rozhodnutí, kterouž odvolateli nebyla započtena vojenská služba až do 19. července 1918. V tomto směru je také učiněn návrh odvolací. Odvolatel nemá však oprávněné příčiny k stížnosti, poněvadž nezapočtení vojenské služby až do 19. července 1918 je vzhledem k ustanovení Šu 1 (1) vládního nařízení ze dne 6. září 1922 čís. 262 sb. z. a n. odůvodněno; neboť odvolatel skončil právnická studia dnem vydání absolutoria, tedy 20. července 1918 a teprve od tohoto dne lze mu vojenskou službu, byť i ji již před vydáním absolutoria konal, do sedmi- nyní šestiletého zaměstnání započísti. Čl. 1 (2) čís. 1 vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Odvolatel konal vojenskou službu až do 16. prosince 1918; část její až do 20. července 1918 spadá do doby jeho právnických studií, další část do advokátní praxe. Dle Šu 1 (2) c) a dle Šu 6 zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. jest souhlasně s dříve platným § 1 (2) c) a §§ 7 i 30 advokátního řádu z roku 1868 podmínkou zápisu do seznamu advokátů (kandidátů advokacie), by kandidát vykonal studia právnická. Dobu studijní nelze tedy započítati do advokátní praxe a v důsledku toho nemůže odvolateli započítána býti do této praxe ani ona část vojenské služby, která spadá do jeho studijní doby, tedy do doby přede dnem 20. července 1918, nýbrž bylo možno ji, pokud to zákonné předpisy dovolovaly, vpočítati jemu do doby studijní, kteréžto výhody se mu také skutečně dostalo potud, že, jak uvedeno jest v jeho universitním absolutoriu, byla mu do universitních studií započítána vojenská služba dvou válečných semestrů. Ani z ministerského nařízení ze dne 21. srpna 1916 čís. 268 ř. zák., ani z vládních nařízení ze dne 9. prosince 1919 čís. 651, ze dne 23. března 1920 čís. 176 a ze dne 6. září 1922 čís. 262 sb. z. a n. nelze vyvoditi nic jiného; naopak vysvítá správnost hořejšího mínění z výslovného znění odstavce druhého článku 1. vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. v nynějším, od 12. září 1922 platném znění vládního nařízení ze dne 6. září

1922, čís. 262 sb. z. a n., dle něhož vojenská služba může být započtena jen 1. kandidátům advokacie, kteří před nastoupením vojenské služby už byli zapsáni v seznamu kandidátů, nebo byli v praxi soudní, do advokátní praxe započitatelné, tedy před nastoupením vojenské služby už dokončili studia právnická, a 2. kandidátům advokacie, kteří do dvou let po skončení právnických studií službu vojenskou nastoupili, tedy rovněž už před nastoupením vojenské služby dokončili právnická studia.

Čís. 2295.

V řízení dle čl. 407 a 409 obch. zák. platí co do přípustnosti opravných prostředků předpisy řízení nesporného.

Výtěžek z prodeje lze po případě složit k soudu.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 114/23.)

Firmě W. povolen byl dle čl. 407 obch. zák. prodej části ovoce, jež pro odpurce dopravovala, proti složení jistoty. Žádost její, by jí byl vydán výtěžek prodeje a vrácena byla jistota, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, ježto odpurce domáhal se vydání ovoce žalobou, o níž dosud nebylo právoplatně rozhodnuto.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Řízení dle čl. 407, pokud se týče 409 obch. zák. jest řízením nesporným. Jest proto dle Šu 16 cis. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. přes to, že rozhodnutí prvního soudu bylo rekursním soudem potvrzeno, stížnost na Nejvyšší soud přípustna, avšak jen v případech zřejmé nezákonnosti, odporu se spisy neb z důvodu zmatečnosti. Takového poklesku se však nižší soudy nedopustily a stěžovatelka toho ani netvrdí, vytýkajíc rekursnímu soudu neprávem pouze nesprávné posouzení věci po stránce právní. Podotýká se, že jistota 2500 Kč prodejem přepraveného zboží svého účelu nepozbyla a že výtěžek z prodeje jest sice z pravidla vyplatiti povožníku, jenž se súčasťněným vyúčtuje, že však první soud nejednal proti zákonu, nařídil-li v tomto případě, kde strany jsou ve sporu, aby se výtěžek uložil na soudě.

Čís. 2296.

Obnova pachtu.

Dobrodiní Šu 2 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n. (čl. II. zák. ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n.) jest jen tehda vyloučeno, je-li obec nebo jiná právnická osoba propachtovatelem anebo jeho právním nástupcem v pachtovním poměru, o jehož prodloužení jde, nikoli i tehda, je-li propachtovatelem poživatel pozemku obce nebo jiné právnické osoby (na př. obročník ohledně obročního pozemku).

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R I 157/23.)